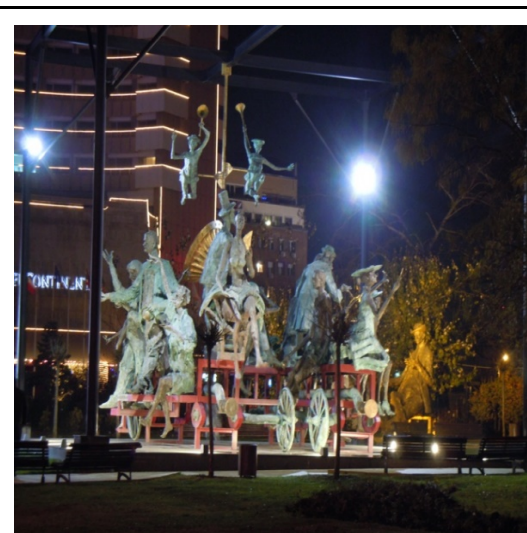

Denumire oficială	CARAGIALIANA – CĂRUȚA CU PAIAȚE
Categorie	Ansamblu statuar
Localizare	44°26'11.4"N 26°06'09.7"E
	În fața Teatrului Național- Piața 21 Decembrie
Edificare	Ioan Bolborea
	Sculptor
Anul realizării	2008-2009
Anul amplasării	2009
Anul reabilitării	
Cod LMI	nu
Cod DGAPMFP	2024
Tip de proprietate	Disp. Primar General nr. 1685/1999
Stare de conservare	Gramofon exfoliat; afis lipit pe piciorul personajului Caragiale; mâzgălit cu vopsea picior personaj feminin;

Descriere tehnică

Dimensiuni: ansamblu statuar : 15 personaje- H:(13+2) + statuia lui Caragiale (h=3,50 m) total (16): G = 25 t

Material: statui:bronz

Pe ansamblul statuar se regăsește inscripția : "NEMUL ACESTA NU E UN NEAM STRICAT; E NUMAI NEFFACUT INCA, NU E PAN-ACUMA DOSPIT CUM SE CADE" ION LUCA CARAGIALE

Ambientale

4 proiectoare pe stâlpi + 1 proiector lipsă (doar cablu) la personaj Caragiale

Istoric/poveste

Situat în mijlocul vastului platou din fața Teatrului Național, ansamblul monumental denumit inițial Caragealiana a fost gândit ca un simbol al artei dramatice românești și totodată un omagiu adus lui Ion Luca Caragiale, scriitorul și dramaturgul al cărui nume este purtat și de cea mai înaltă scenă a țării.

Vastul teritoriu pe care se află astăzi complexul format din Teatrul Național București și Hotelul Intercontinental a rămas liber multă vreme, între sfârșitul secolului al XIX-lea și anii '70 ai secolului XX constituind o insulă, un teren cu caracter neprecizat, a cărui funcțiune a variat de la spațiul de exerciții pentru compania de jandarmi a orașului, la arenă temporară pentru corturile trupelor de circ și până la spațiul expozițional propagandistic. Aici s-a aflat o străveche casă aparținând negustorului Hagi Moscu, fiind singura locuință boierească din zonă ce a rezistat până în 1912 când a fost demolată pentru a se putea construi pe terenul său, localul modern al Primăriei Bucureștiului, proiectat de Ion Mincu. Din varii motive – lipsa fondurilor dar și vicisitudinile istoriei – proiectul nu s-a realizat iar spațiul a rămas viran, „în așteptare”, timp de decenii.

În al doilea deceniu al secolului XX, Mircea Eliade povestea că, elev fiind, se juca împreună cu ceilalți copii pe maidanul din centrul orașului.

În 1942, pe o parte a terenului, un spațiu (vestic) de la bulevard, s-a ridicat un pavilion expozițional, a cărui fațadă monumentală era precedată de un portic cu 14 coloane rectangulare, în manieră modernistă. Aici a avut loc „Expoziția Transnistriei”, manifestare cu caracter național dar vădit propagandistă, care urmărea să glorifice măreția armatei române pe frontul de Răsărit, ca actor al „Cruciadei antibolșevice”. Clădirea a fost incendiată de bombardamentele din aprilie 1944, iar ruinele acesteia au fost îndepărtate după 1945.

Puțini știu că acest teren ultracentral, a fost, între 1948 și 1962, un spațiu dedicat ciroului. Zona era ocupată frecvent de corturi ale trupelor de circari, care veneau regulat din toate cele patru zări. Într-un târziu, autoritățile comuniste au înființat „Cercul de Stat”, care și-a stabilit clădirea definitivă pe locul fostei gropi Tonolla, din apropierea Șoselei Ștefan cel Mare, unde funcționează și astăzi. Tot în 1962 au început lucrările de degajare a terenului, pentru a se edifica între 1963 și 1977 ansamblul format din Teatrul Național și Hotelul Intercontinental (acesta devenind cea mai înaltă clădire a orașului). Dacă în privința hotelului, acesta a fost un proiect realizat de arhitecți români (Dinu Hariton, Gheorghe Nădrag, Ion Moscu, Romeo Belea), consiliați de o echipă americană iar ulterior, unitatea a fost prima din țară care a beneficiat de franciza renumitului lanț hotelier Intercontinental, în ceea ce privește teatrul, după ce în urma unui concurs fuseseră selectate două proiecte, în cele din urmă clădirea a fost realizată după cu totul alt proiect, realizat de arhitecții Horia Maicu, Romeo Belea și Nicolae Cucu.

Din punct de vedere al compoziției, structura clădirii teatrului s-a vrut de la început un omagiu lui Caragiale, partea sa superioară

fiind proiectată ca o stilizare a celebrei pălării a dramaturgului. Totodată, clădirea a fost realizată în stil modern, inspirată de Biserica Notre Dame du Haut, creație a lui Le Corbusier. Probabil că inspirația de factură religioasă a putut fi acceptată de către autoritățile comuniste ale vremii și datorită proiectului inițial care prevedea ornarea peretelui frontal al clădirii cu picturi murale, o "replică" contemporană a bisericilor pictate din vremea lui Ștefan Vodă (care însă, în cele din urmă, nu s-a mai realizat). În 1983, clădirea Teatrului Național avea să treacă printr-o operațiune de "facelift", acțiune determinată (și) de incendiul din 1978 care distrusese sala mare în întregime. Reproiectarea teatrului a fost realizată de arh. Cezar Lăzărescu care a realizat mărirea capacității instituției și realizarea de spații culturale anexe dar și reproiectarea compozițională a fațadei care va primi o alură clasicizantă. Se pare că acțiunea de modificare a fațadei clădirii a fost făcută la cererea expresă a lui Nicolae Ceaușescu, iritat de forma neobișnuită a clădirii care sugera pălăria dramaturgului, la care probabil că s-au adăugat cereri ale Franței, legate de plata drepturilor de autor (vis-a-vis de utilizarea modelului arhitectural al lui Le Corbusier). De abia între 2012 și 2014 clădirea teatrului va fi definitiv modelată și adusă starea sa inițială.

Grupul statuar „Căruța cu paiate” denumit și Caragealiana (iar nu „Caragialiana”, cum s-ar fi convenit, după părerea lui Șerban Cioculescu, care și-a intitulat astfel studiul din 1974), este instalat în fața Teatrului Național „Ion Luca Caragiale” din București și constă dintr-un ansamblu de 16 sculpturi realizate de artistul Ioan Bolborea, reprezentând personaje cunoscute ale operelor lui Ion Luca Caragiale. Ansamblul ajunge la o înălțime de șapte metri și cântărește, în total, peste 25 tone. Toate personajele sunt făcute din bronz patinat și ajung și la peste patru metri înălțime, cântărind aproximativ o tonă fiecare.

Criticul Daniel Nicolescu a spus despre „Căruța cu paiate”: „amplasarea grupului statuar al lui Ioan Bolborea ține de eveniment, de excepțional, în sensul în care consemnează trecerea artei de for public din București din zona solemnității clasicizante, a opacității, a festivismului și lipsei de relief uman a personajului care pozează, în cea a dinamismului vesel, a ludicului și firescului, a lipsei de gravitate și de gravitație. O lipsă sugerată, meșteșugit și paradoxal, tocmai prin intermediul bronzului.”

Personajele sunt reprezentate în costumele tipice modei La Belle Epoque din timpul lui Caragiale, fiind în mișcare și dând senzația unui iureș necontrolat. Monumentul este ilustrarea stilului dramatic de tip vodevil care caracteriza spectacolele de la sfârșitul secolului XIX, începutul secolului XX. Totodată, această a doua intitulare face referire și la precursorii lui Caragiale, modalitatea de prezentare a personajelor sugerând o caravană cu actori, așa cum funcționau trupele de teatru la mijlocul secolului al XIX-lea când din cauza lipsei localurilor proprii ele erau nevoite să adopte un spirit „nomad”.

Siluețele stilizate îi reprezintă pe Farfuridi, Brânzovenescu, Cetățeanul Turmentat, Goe, Zoe, Mam' mare, Chiriac, Mița, Veta, Zița, Rică Venturiano, Mamița, Trahanache, Cațavencu și Pristanda. Figurile personajelor amintesc de chipul marilor actori care i-au interpretat de-a lungul timpului: Lucia Sturdza Bulandra, Alexandru Giugaru, Constantin Tănase, Dem Rădulescu, Grigore Vasiliu Birlic, Ion Chelaru, Radu Beligan, Mircea Diaconu.

Laterale, șezând pe un scaun și fumând taccos din pipă, însuși Nenea Iancu își admiră personajele, detașat și puțin zeflemist, dar cu aerul că își asumă în întregime creația pe care ne-a lăsat-o moștenire, spre neîncetată mirare a românilor care au spus și vor spune mereu „Nu s-a schimbat nimic, suntem aceiași și ne comportăm așa cum ne-a descris Nenea Iancu acum mai bine de un secol”.